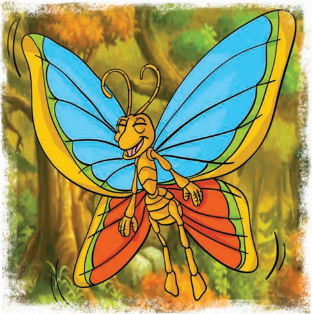

ŞİRİN KELEBEK

İÇİNDEKİLER

ŞİRİN KELEBEK

Ç

Bahar mevsimiydi. Kozasından yeni çıkmıştı. Güzelliğini suda gördü. Aman Allah'ım o ne renklerdi öyle. Kanatları bir açılıp

bir kapanıyor, her seferinde etrafa renkler saçıyordu.

Bahçelerin, kırların üzerinde dolaşırken ağaçlar, çiçekler ona hayranlıkla bakıyorlardı.

O ise antenlerini titreştirerek sürekli yol alıyordu. Ara sıra gördüğü güzel çiçeklere konuyor ve onlarla sohbet ediyordu.

Bu ne güzellikti ya Rabbi. Ona bakıp hayran kalmayan kim olabilirdi.

Sudaki güzelliğini ilk gördüğü zaman şaşırmıştı. "Bu ben miyim?" demişti.

Ama bir derdi vardı onun. Kanatlarının üstündeki desenler ile altındakilerin uyumsuzluğu. Buna çok üzülüyordu. Keşke her ikisi de aynı olsaydı. Çünkü o, kanatlarının üstündeki

desenleri ve renkleri çok seviyordu. Kanadının altını nereden mi gördü? Elbette onu da suda gördü. Uzun uzun inceledi. Bir kanadının üstünü, bir altını çevirdi baktı, aynı değildi. O zaman üzüntüsü başlamıştı işte. Oysa ki o zamana kadar ne kadar da neşeli uçuyordu. O andan itibaren kanatlarında uçma gücü kalmadı. Kalbinden kanatlarına sanki bir üzüntü dalgası yayılıyordu. Antenleri büzüştü.

Buna rağmen ormanların, kırların en neşeli hayvanı oydu. Bazen arslan ve kaplan gibi hayvanlarla karşılaşıyordu çayırlarda. Ona bakmadan, hatta umursamadan geçiyorlardı. Onların homurdana homurdana gidişi onu korkutuyordu. Ne öfkeli şeylerdi bunlar böyle?

Hele kurt denilen bir hayvan vardı. Her gördüğü şeye saldırırdı. Bir kere kendisine de dik dik bakmıştı. Ödü koptu kendisini yiyecek diye. Kanatlarını açtı öyle bir kaçtı ki oradan.

Bir başka gün bukalemun adında, durmadan renk değiştiren biriyle karşılaşınca ne kadar şaşırmıştı. Az kalsın kürek gibi uzun diline yapışıp gidecekti onun midesine. Birkaç kanat hareketi ve biraz hızlı davranması kurtuluşuna vesile olmuştu.

Hele hele şu yabanî kedi denilen, gözleri kor gibi parlak hayvan yok mu? Ondan çok korkuyordu. Oldukça çevik bir hayvandı. Bir

yakalasa herhâlde bir lokmada yutardı onu. Bunları düşünerek yol alıyordu. Fakat kanatlarının uyumsuzluğu neşesini kaçırmıştı.

Bir ara uzakta bir çiçek gördü. Baktı, çok alımlı bir rengi vardı. Gün batımı ufuklar nasıl kızarırsa işte öyleydi rengi. Ona doğru uçtu. Yanına varınca selâm verdi. Gün kızılı rengi olan çiçek onun selâmını aldı. Şirin kelebek, hayretle onun güzelliğini seyrediyordu. Mis gibi bir koku yayıyordu çevresine.

Selâmdan sonra ona:

– Seninle tanışabilir miyiz, dedi.

Kırmızı renkli çiçek:

– Elbette, diye cevap verdi.

– Benim ismim şirin kelebek. Ya sizinki?

– Benim adım da yaban gülü.

Şirin kelebek bu ismi pek beğenmişti.

– İsminiz de kendiniz kadar güzel! Yaban gülü bu rengârenk böceğe bakıp:

– Sen de pek güzelsin dostum, dedi. Ben

şimdiye kadar senin gibi şirinini görmedim.

– İltifatınıza teşekkür ederim, deyip ona gülümsedi.

Sonra da:

– Bu güzellikte olan birinin hiç bir derdi yoktur, dedi.

Yaban gülü ona baktı ve:

– Var dostum var!

– Neymiş o ?

– Şu dallarımdaki dikenler!

– Nasıl olur? Onlar senin güzelliğini bozmuyor ki. Hem bu dikenler senin bazı böceklerden korunman için sana verilmiş bir silâh değil mi?

Gül ona baktı şaşkın şaşkın:

– Nasıl olur? Şimdiye kadar ben bunu hiç düşünmemiştim.

– Ben ise düşünmek zorundayım. Çünkü bizler böyle dikenli çiçeklere yaklaşırken dikkat ederiz. Hele onlara zarar vermekten çekiniriz!

– Ah dostum, sen daha önce neredeydin? Ben de günlerdir bu çirkin şeylerden kurtulmaya çalışıyordum. Bak şimdi anladım asıl sırrı. Bunları dallarımdan sıyırmak için neler vermezdim hâlbuki. Şimdi ise onları sevmeye başladım. Beni böyle bir üzüntüden kurtardığın için sana teşekkür ederim.

– Bir şey değil, dedi Şirin Kelebek. Sonra da bir ah çekti.

– Ne o, dedi Yaban Gülü. Yoksa senin de mi derdin var?

– Elbette! Hem de çok büyük.

– Neymiş o?

– Benim derdim kanatlarım!

– Kanatlarından memnun değil misin?

– Memnunum memnun olmasına ama, ya şu uyumsuzluk! Bak, dedi. Sonra kanatlarını açıp gösterdi. Altındaki desenler ile üstündeki

desenler arasında birliktelik yok. Bunun için o kadar üzülüyorum ki anlatamam.

Yaban Gülü ona baktı ve çok üzüldü.

– Keşke ikisi de aynı olsaydı, dedi.

Tam o sırada karşı yamaçtan bir sığırcık kuşu uçarak geldi ve kelebeği kapmak istedi. Kelebek kanat çırpıp oradan uzaklaştı. Sığırcık kuşu o kadar hızlı olmasına rağmen onu yakalayamadı.

Sonra da:

"Hâlbuki uzaktan iyice bellemiştim. Kanatlarının rengini, desenini iyice hafızama kaydetmiştim. Ama birden zihnim karıştı, bu nasıl iş diye!" homurdandı. Gül bu sözleri duymuştu.

Sığırcık kuşu oradan uzaklaştıktan sonra kelebek geri döndü ve ona:

– Sana hoşçakal demeden gitmek isteme-
dim, dedi. Hadi Allah'a ısmarladık. Seninle tanıştığıma memnun oldum.

– Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum. Ama sana gitmeden bir şey söyleyeceğim.

– Neymiş o?

– Bu iki desenli kanatlarından dolayı sen Yaradan'a şükret. Çünkü onlarda büyük sırlar gizli. Bu öğüdümü asla unutma, tamam mı!

Şirin kelebek ona baktı ve:

– Yaradan'ıma şükretmem gerektiğini anladım da bu kanatların farklı oluşunun hikmetini anlayamadım, dedi.

Yaban gülü gülümseyerek cevap verdi:

– Onun sırrı, seni avlamaya gelen kuşların kafasını karıştırmandır, dedi. Kanatlarının desenine bakarak seni uzaktan keşfeden kuşlar altındaki desenler ile şok oluyorlar. Yani ezberledikleri çizgiler birden kafalarından uçup gidiyor. Böylece yeni bir tespit yapmak zorunda kalıyorlar. Bunu yaparlarken sen kaçıp gi-

diyorsun. Az önceki kuştan böyle kurtuldun. Bunu bizzat o kuştan işittim.

Şirin kelebek bu bilgi ile bütün üzüntüsünü yenmişti. Yaban gülü:

– Biraz evvel sen beni üzüntüden kurtardın, şimdi de ben seni! Şimdi kırlarda güzel kanatlarını çırparak uç uçabildiğin kadar, uç ve neşelen, dedi.

Her ikisi de lüzumsuz sıkıntı ve üzüntülerinden kurtulmuşlardı. Kelebek oradan uzaklaşırken Yaban gülüne bir veda öpücüğü kondurdu. O da kelebeğin kanatlarını ipek yapraklarıyla okşadı. İki dost böylece ayrıldılar. Ama birbirine verdikleri öğütler ve bilgiler her zaman akıllarında kaldı. Bir de kalplerinde birbirine olan sevgileri.

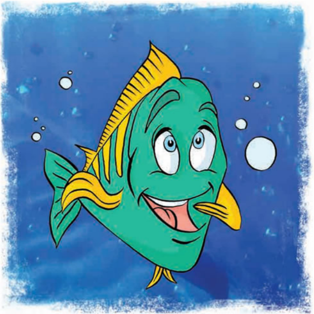
YAVRU TORİK

Yavru torik, anne toriğe sordu:

– Anneciğim bu denizler nasıl temiz kalabiliyor?

Anne torik ona bakıp gülümsedi ve:

– Niçin sordun, dedi.

– Kafama takıldı da, dedi. Sonra da:

– Bir sürü hayvan ölüsü, bir sürü pislik

karıştığı için bu denizlerin çok kötü kokması gerekir. Ama görüyorum ki denizimizin kokusu, rengi çok güzel. Suyumuz tertemiz ve pırıl pırıl. Bu nasıl oluyor, bunu bir türlü anlayamıyorum?

Anne torik, tekrar gülümsedi ve yüzgeciyle yavrusunun başını okşadı. Sonra da:

– Bunu sana anlatmam mümkün olabilecek mi bilmiyorum, dedi.

– Niçin anlatmak mümkün değilmiş anne?

– Pek küçüksün de ondan.

– Olsun, seni iyice dinlersem herhâlde anlarım.

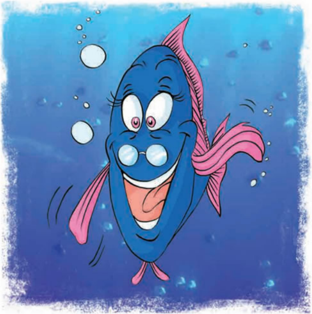
Sonra da güzel gözlerini annesine çevirdi, pürdikkat onu dinlemeye başladı.

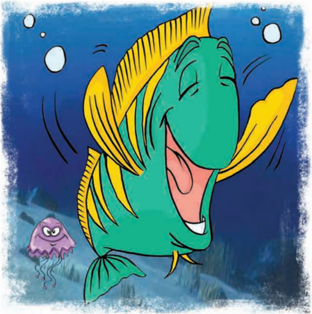
Anne torik, şeffaf yüzgeçlerini hızlı hızlı oynattı ve sonra yavrusuna dönüp anlatmaya başladı:

– Yavrum bu denizlerde temizlik işçileri var. Nasıl ki bizim vücudumuzda işe yaramaz maddeleri alıp, dışarı atan organlar bulunuyor. İşte bu denizlerde de hayvan ölülerinin

parçacıkları ve başka pislikleri temizleyen canlılar mevcut. İstersen seni onlardan birkaçıyla tanıştırayım.

Yavru torik sevinçle:

– Elbette, elbette! Çok sevinirim!

Bunun üzerine anne torik ona:

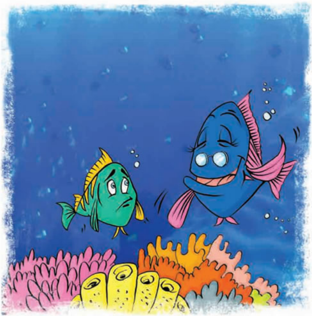
– Gel benimle, seni denizlerin en birinci ve önemli temizlik görevlisiyle tanıştıracağım.

Yavru torik, sevincinden kuyruğunu oynata oynata annesinin peşine takıldı. Anne-evlât uzun süre yüzdüler. Mavi sular güneşin içeriye yaydığı aydınlık ile yer yer zümrüt yeşili bir renge bürünüyordu. Beraberce bu mavi, yeşil, sarı renk cümbüşünün içinde yüze yüze en son bir yere geldiler.

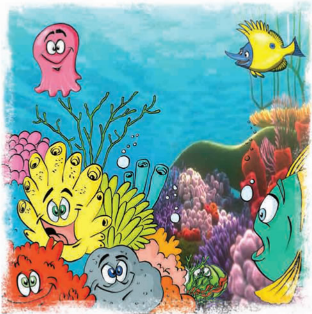
Geldikleri yerde sarı, kırmızı, yeşil, mor, kurşunî renkte bir sürü canlı vardı. Bunların bazıları çok iri, bazıları orta büyüklükte, bazıları da oldukça küçüktü. Yavru torik bu rengârenk canlıları görünce çok şaşırdı. Annesi:

– İşte bu dostlarımız denizleri temizleyen maharetli temizlik ustaları, dedi.

Bu sözler üzerine süngerler:

– Estağfirullah, dediler. Biz sadece temizlik işçileriyiz. Asıl usta bizlere bu işi öğretendir, dediler.

Yavru torik annesinin yüzüne bakıp:

– Kimden bahsediyorlar anne, dedi.

Anne torik önce süngerlere baktı. Sonra

gülümseyerek bakışlarını yavrusuna çevirdi:

– Tabi ki Yüce Yaradan'ımızdan. Yani Allah'tan. Şimdi anladın mı? Bu işleri O'ndan aldıkları ilhamla yaptıklarını söylüyor sünger kardeşler.

Yavru torik:

– Ooo, onu anlamayacak ne var! Bizim de sahibimiz değil mi Yüce Allah. Onu kim bilmez ki?

– Bak işte denizin pırıl pırıl kalmasına vesile olan bu güzel canlılar. Haydi onlara selâm ver, dedi.

Yavru torik onlara baktı ve gülümsedi. Sonra utangaç bir şekilde:

– Merhaba, dedi.

Süngerler hep beraber:

– Merhaba, dediler.

Anne torik:

– Benim küçük yavrum, "Bu koca deniz nasıl temiz kalabiliyor?" diye sordu bugün. Onu alıp sizlere getirdim. Bu işin ustalarını, bizzat yakından görsün diye.

Süngerlerden sarı renkte olan:

– Gel bakayım, dedi ve onu yanına çağırdı.

Onun önce sırtını okşadı, ardından başladı anlatmaya:

– Bak, dedi. Şu delikleri görüyor musun?

Yavru torik onun üstüne baktı. Derisinde bir sürü delik vardı.

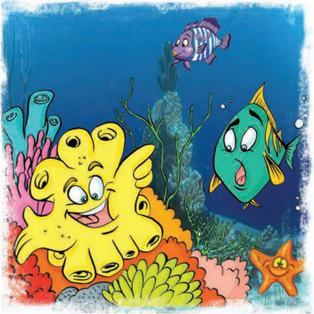
– Evet görüyorum, dedi.

– İşte bunlarla bizler suyu alıp emeriz. Sonra onları içimizdeki binlerce borucuğa göndeririz. Borucuklardan geçirerek tekrar denize boşalttığımız su tertemiz olur. İçindeki

yabancı maddeler bizlere kalır. Biz onlardan besinlerimizi elde ederiz.Tamam mı?

Yavru torik:

–Tamam, dedi titrek ve utangaç sesiyle.

Sonra da:

– Peki temizlenmiş sular nereden çıkıyor, diye sordu.

Sarı sünger ona borucukların çıkış deliklerini gösterdi:

– İşte şuralardan, dedi.

Bunları söylerken bir taraftan da açılıp kapanan gözeneklerine su alıyor, onları borucuklara gönderiyordu. Yani bir makine gibi çalışıyordu. Yavru torik, onun açılıp kapanan gözeneklerine hayretle bakıyordu. Suyun emilişini hayranlıkla seyrediyordu. Yavru torik en son:

– Peki, sizlerden başka bu denizlerde suyu temizleyen canlı yok mu?

Bunun üzerine gri sünger söze karıştı:

– Olmaz mı evlâdım! Bu denizlerde bizim gibi yüzlerce varlık, bu temizlik işiyle ilgileniyor. Yoksa bu büyük denizleri bizler tek başımıza nasıl temizleriz?

Yavru torik annesine dönüp:

– Anneciğim ne güzel ve fedakâr canlılar değil mi? Bizim için bir sürü sıkıntıya katlanıyorlar. İstersen bizler de onlara yardım edelim, ne dersin?

Annesi gülümseyerek:

– Evlâdım bizlerin vücudunda onlarınki gibi temizleyici organlar yok ki! Bu sebeple biz onların yaptığı şeyleri yapamayız.

Yavru torik buna çok üzüldü. Hâlbuki onlara yardım etmeyi ne kadar isterdi.

Tam oradan ayrılacakken yavru toriğin

üzgün olduğunu gören yeşil sünger söze karıştı ve:

– Sizler de süzgeç yok, ama yüzgeç var. Onunla denizlerde yüzerken bize zaten yardım ediyorsunuz.

– Nasıl, dedi yavru torik.

– Nasıl mı, dedi yeşil sünger. Sizin yüzgeçlerinizin keskin uçları var ya hani?

– Evet, bizim keskin uçlu yüzgeçlerimiz var.

– İşte siz suyun içinde yüzerken farkında olmadan yüzgeçlerinizle denizdeki büyük parçaları ufaltıyorsunuz. Bizler de bu ufalmış parçacıkları kolayca yutabiliyoruz. Anladın mı şimdi?

Yavru torik buna çok sevindi. Bu temizlik

işinde kendilerinin de bir payı bulunduğu için Allah'a şükretti.

Annesiyle beraber süngerlere iyi günler dileyip oradan ayrılırken deniz süngerleri hâlâ harıl harıl temizlik yapıyorlardı.